

En saga om svek och hämnd

I den vackra staden Hameln, där den djupa och breda floden Weser flyter fram, hade man för över sju hundra år sedan drabbats av ett svårt råttangrepp. Råttorna fanns överallt i staden och ingen rådde på dem. De slogs med stadens hundar, åt upp katterna och bet småbarnen där de låg och sov i sina sängar. Råttorna kröp ner i förråds-kistorna och åt upp stadsbornas matförråd och de var så fräcka och orädda att de kröp fram och slickade soppa från kockens slev medan han fortfarande höll i den. Karlarna hittade råttbon i sina söndagshattar och kvinnorna hade pipande råttor, som överröstade dem, springande mellan sina fötter när de satt och småpratade med varandra. Till slut hade invånarna i staden Hameln fått nog. De samlade sig som en man och gick till rådhuset för att kräva åtgärder.

Stadsborna hötte med nävarna på rådhuset och menade att borgmästaren skulle avsättas om han inte kunde få bukt med råttproblemet. Borgmästaren blev rädd, samlade sina rådmän och de hade tillsammans suttit en timme i rådslag, med pannorna i djupa veck, när det plötsligt knackade försiktigt på dörren till rådsalen.

”Kom in!” ropade borgmästaren. In i rådsalen klev en märklig figur, otroligt lång och ovanligt smal, klädd i en rock som var till ena hälften röd och till andra hälften gul. Runt halsen bar han en halsduk och på huvudet en hatt, som också de var till hälften röda och till hälften gula. Hans ögon var skarpa och blå, hans hår var långt och blont och hans hy var mörk.

Figuren klev fram mot rådet och sa ”Mina ärade herrar! Jag äger förmågan att kunna locka alla levande varelser, vare sig de kryper, springer, simmar eller flyger, att dansa efter min pipa och följa mig precis dit jag vill. Jag använder gärna min pipa för att befria er från dessa skadedjur som orsakar er så stort besvär.”

Rådmännen såg nu att i den röd-gula halsduken, som han bar, hängde en flöjt fastknuten. Figuren fortsatte ”Trots att jag bara är en fattig flöjtspelare har jag befriat många städer och länder från plågor. I juni befriade jag Tartarien från en enorm svärm av knott. Jag har befriat en stad i Asien från en stor flock blodsugande fladdermöss och jag kan befria er stad från råttorna mot en summa på tusen gulden.” Borgmästaren och rådmännen höjde på ögonbrynen i road förfäran: ”Tusen gulden?!”

Flöjtspelaren klev ut på rådhuset igen och log ett liksom lite hemligt leende medan han varsamt lösgjorde flöjten från halsduken. Sedan fattade han flöjten, förde den till munnen och började spela. Tre gälla toner hördes och strax efter kunde man höra ett svagt muller, som från en arme på långt avstånd. Mullret växte i styrka, allt eftersom fler och fler råttor kom springande, krypande och kravlade och samlades kring flöjtspelaren mitt på torget. Det var stora råttor, små råttor, magra råttor, feta råttor, bruna råttor, svarta råttor, gamla trötta råttor och unga snabba råttor – alla råttor kom!

När alla råttor samlats började han återigen spela på flöjten och promenera längs med gatorna i staden. Efter honom följde alla råttorna, dansande! Han spelade och de dansade ända tills hela massan av råttor nådde floden Weser. Där gick den långa flöjtspelaren ut i vattnet tills han stod med vatten upp till bröstet. Alla råttorna följde honom och drunknade.

Nu lät borgmästaren rådhusklockorna ringa för att samla stadens folk och ropa till dem ”Sätt i gång! Skaffa långa störor och förstör alla råttbon! Skaffa stenar och murbruk och blockera alla råtthål! Det ska inte finnas ett spår av råttornas härjningar kvar i vår stad!” Men där, mitt i folkhopen av stadsbor, stod nu flöjtspelaren, räckte fram sin hand mot borgmästaren och sa ”Innan ni gör något annat, skulle jag kunna få mina tusen gulden?”

”Tusen gulden?! Är ni från vettet karl?!” ropade borgmästaren och rådmännen instämde ”Vi trodde att ni skämtade. Inte betalar vi såna summor åt en okänd luffare klädd i en märklig röd-gul kostym!” Och borgmästaren fortsatte ”Råttorna drunknade ju dessutom i floden och kan inte komma tillbaka, så ni har inget förhandlingsutrymme. Ni kan få femtio gulden och ett stop öl istället, det är vad vi har att erbjuda er.”

Flöjtspelarens ansikte mulnade ”Jag har inte tid med sånt här! Jag ska vara i Bagdad redan ikväll och smaka på soppa lagad av kalifens bästa kock. Han behövde min hjälp för att kunna behålla sitt jobb, för i hans kök fanns ett bo av skorpioner! Jag ledde dem alla in i döden. Och han snålar nu minsann inte, utan är generös och tacksam för min hjälp, till skillnad från er! Såna som ni, som gör mig upprörd, kan få höra en helt annan ton från min pipa!”

”Vafalls?!” ropade borgmästaren. ”Anses jag sämre än en simpel kock? Blir jag förolämpad av en luffare? Hotar ni oss, min herre? Ja, ja sätt igång bara, ta i och blås ni i er pipa tills du spricker!” Borgmästaren skrattade och alla rådmännen skrattade med honom. Flöjtspelaren lämnade då staden med långa kliv och ursinnig min.

Men flera dagar senare, den 26 juni, kunde man åter se honom stå, med ett mystiskt småleende på läpparna, mitt på rådhuset och lyfta sin flöjt till munnen. Denna gång var han helt klädd i rött, med en underlig röd hatt på huvudet och utrustad som en jägare. Eftersom den 26 juni var en helgdag (i samband med Johannes Döparens dag och midsommarhelgen) befann sig många av stadens vuxna invånare i kyrkan och märkte inte att flöjtspelaren återvänt. Han

blåste nu tre helt andra, mjuka och mycket vackra toner. Därefter hörde man ett prasslande, tassande och fnissande, som till slut växte till ljudet av en hel hop springande små fötter och skratten från barnaröster. De samlades kring flöjtspelaren liksom höns på en gård när man sprider korn. Små flickor och små pojkar med rosiga kinder och babylockigt hår, alla kom de springande, snubblande och hoppande. När han återigen började spela på flöjten, och gå längs stadens gator, dansade de efter honom, skrattade och tjutande på barns vis.

I det ögonblicket hade mässan just tagit slut och borgmästaren kom ut på kyrktrappan, men sen kom han inte längre. Han stod som helt förstummad och förstenad och tittade på medan flöjtspelaren och barnen dansade förbi. Rådmännen och de andra vuxna i staden likaså. De kunde varken röra sig eller tala, som om de hade förvandlats till statyer av sten. De kunde bara stå där och titta på. Deras hjärtan slog i panik medan de betraktade hur flöjtspelaren och barnen färdades ner mot floden Weser. Men plötsligt ändrade flöjtspelaren kursen och började promenera österut istället, och efter honom följde barnen, mot det stora berget Koppelberg. "Han kommer aldrig över det där höga bergets topp" tänkte de alla.

Men, när de kom fram till bergets fot öppnade sig en förunderlig stor port i bergssidan, som om en grotta plötsligt hade uppenbarat sig. Flöjtspelaren vandrade vidare in i grottan och alla barnen, vart enda ett, vandrade efter honom. När det sista barnet passerat in slogs porten igen med smäll och bergssidan såg ut precis som förr. Det fanns inte ett spår kvar av någon port.

Man letade efter barnen överallt i många dagar, men kunde inte finna dem. Alla stadens barn, från fyra år och uppåt, totalt 130 barn, var försvunna. Borgmästaren skickade sändebud åt alla väderstreck för att efterlysa flöjtspelaren och erbjuda honom allt silver och guld han ville ha, bara han återförde barnen till staden. Men flöjtspelaren var försvunnen, både han och de dansande barnen var borta för evigt.

Sagan är fritt översatt efter "The Pied Piper of Hamelin" av Robert Browning, 1888

© Översättning av SvartaKatten jan 2012 vuxnabarn.nu